

være enig med den ærede Justitsminister, at jeg ogsaa anseer det for rimeligt, at man i ethvert Fald tilsidst vil finde Foreningspunktet i det, Regjeringen har foreslaaet.

Krieger: Jeg vil kun ligeoverfor den høitærede Justitsministers Udtalelse om dette Punkt, som jo forsaavidt ellers ligger udenfor Forhandlingen, og med Hensyn til min ærede Collegas (Ploug) sidste Udtalelse bemærke, at naar det erkjendes, saaledes som navnlig den ærede Landssthingsmand gjorde, at enhver Minister maa og bør indtage den Stilling som af dem angivet, bliver det jo paafaldende og vækker Forundring, at Regjeringen skulde have nogen Betenkelighed ved at udtale, at dette Spørgsmaal vil blive forelagt Hans Majestæt Kongen til en Allerhøieste Udtalelse. Man siger, det er saa naturligt, det kan ikke være Andet; Ministeren siger, at alle følgende Ministre ere nødsagede til at gjøre det Samme som han, at Ministerne ville være under for stort Tryk, at de ikke kunne lade det være. Men saa maa man sandelig spørge: Hvorfor da ikke bringe dette Spørgsmaal under sin naturlige formelle Afgjørelse? Og jeg beder de Herrer vel husse paa, at medens der gives visse Tilfælde, hvor en enkelt Minister naturligen taler i Regjeringens Navn, i Ordets fulde Betydning, er der andre Tilfælde, hvor Ministeren taler i eget Navn, og igjen andre Tilfælde, hvor Ministeren taler i Ministeriets Navn. Men naar der er Spørgsmaal om en virkelig Regjeringsudtalelse, da er det i sin Orden, at Sagen forelægges Hans Majestæt Kongen, og derved faaer en saadan Erklæring den Sikkerhed, som man naturligen kan vente og ønske. Det er, som sagt, kun den ærede Justitsministers Udtalelse om, hvad der kunde ventes af Landsstinget paa et senere Stadium, som har gjort det nødvendigt for mig at tage et saadant Forbehold; Enhver taler naturligvis for sit Bedkommende.

Justitsministeren: Jeg skal kun tillade mig at gjøre den korte Bemærkning til, hvad den ærede Taler yttrede, at Sagen har været forelagt Hans Majestæt Kongen og den

samlede Regjering; det Lovforslag, her foreligger, har, overensstemmende med Grundloven, med sine Motiver været behandlet i Statsraadet.

Krieger: Jeg maa tilstaae, at jeg troer, den ærede Justitsminister ikke havde behovet at sige mig, hvad han her sagde; thi det kunde ikke falde mig ind at troe, at den ærede Justitsminister vilde indbringe et Lovforslag her, uden at have forelagt det for Hans Majestæt Kongen. Men derimod har det Spørgsmaal, om hvilket jeg talte, ikke været forelagt Kongen. Er det forelagt Kongen sammen med Børnepligtsloven, saa er der i alt Fald ikke faldet Resolution derpaa. Den ærede Minister maa erindre, at han ikke taler Anordninger; de Ord, der udgaae fra en Ministers Mund, ere ikke kongelige Resolutioner eller Anordninger. Saadanne kunne kun fremkomme gennem en formel Forhandling og derefter faldende skriftlig Resolution. At Lovforslaget har foreligget Hans Majestæt Kongen, er en Selvfølge, men har ikke den mindste Betydning med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorom jeg har talt.

N. Masmussen: Naar det udtales, at det er uføreneligt med en præstelig Virksomhed at være Soldat, da er det for mig uforstaaeligt. Jeg kan aldeles ikke begribe, at det er uføreneligt med den præstelige Virksomhed at udføre den største og den første og den helligste Borgerpligt, medens Staten bruger de geistlige Embedsmænd til mange underordnede Bestillinger, jeg troer endogsaa som Formænd for Hveriafsløsningscommissioner. Man skulde antage, at der ikke var Trang til at bruge en geistlig Mand i slige Sager; men er det engang føreneligt med hans Stilling at blive brugt til et hvilket som helst borgerligt Ombud, saa siger jeg, at det er uforstaaeligt, hvorfor det skulde være uføreneligt med hans Stilling at udføre den helligste og vigtigste Borgerpligt.

Kirke- og Underviisningsministeren: Naar jeg under Sagens 2den Behandling udtalte mig, som jeg gjorde, og navnlig yttrede mig om, paa hvilken Maade og under hvilken bestemt Forudsætning jeg kunde gaae ind paa